

For det er et mål for vor tids kvindesag at bryde kønsrollemønstret også for mændene. Vi behøver deres hjælp til det, og den kan vi påkalde enten ved at tale til deres idealisme, eller ved at vise dem, at diskriminering på grund af køn kan ramme både manden og kvinden.

Mindeord.

Inden jeg går over til den egentlige beretning vil jeg bede forsamlingen om med mig at mindes Mathea Bonnesen, der døde den 9. marts.

Mathea Bonnesen var et mangeårigt medlem af Dansk Kvindesamfund først i Slagelse hvor hun var formand og fra 1941 i København, hvor hun gjorde et stort arbejde i Københavns-kredsens styrelse. Rådgivningskontoret stod hendes hjerte meget nært, og hun arbejdede der først som den praktiske leder og senere som formand.

De der har kendt hende mindes hendes positive indstilling til livet og hendes interesse for tidens nye strømninger.

Må jeg bede Dem om med mig at mindes hende og andre trofaste arbejdere for kvindesagen, der er gået bort i det forløbne år.

Æret være deres minde.

Beretningen får i år ikke helt den traditionelle form, fordi vi, som De vil se af dagsordenen, har lagt landsmødet lidt anderledes til rette end ellers. Efter ønske fra medlemmerne har vi givet en række af vore mest aktuelle udvalg "træffetid" i eftermiddag, så at medlemmerne kan søge dem og få grundig redegørelse for udvalgets arbejde og problemer, og diskutere dem. I morgen eftermiddag kommer der så her i forsamlingen rapporter fra udvalgene og fortsat diskussion om udvalgsberetningerne. Det betyder ikke, at man ikke her i forbindelse med de beretninger, der aflægges nu, kan komme ind på de øvrige udvalgs områder. Men jeg gør opmærksom på, at der bliver lejlighed til at tage alle disse spørgsmål op igen efter orienteringsmøderne. Om formen så er god, vil landsmødets forløb vise.

Kredsene.

Ved gennemlæsningen af distrikts- og kredsberetningerne var mit første indtryk beundring. Beundring for alle de formænd og bestyrelsesmedlemmer, der lægger et uhyre arbejde og en stor opfindsomhed i DKs daglige arbejde landet over.

Så fæster man sig ved en bemærkning, der går igen: arbejdet med at tilrettelægge og tilbyde står ikke i forhold til udbyttet. Fremmødet er mindre end vi havde håbet. Der kommer kun en lille trofast kerne, når vi sætter kvindesaglige problemer under debat.